brjefi stiptsyfirvaldanna. Enn fremur er lántökuleyfi þetta þeim skilyrðum bundið, *að* eigi verði útborgað meir en helmingur lánsins fyr en sannað er með reglulegri skoðunargjörð þar til útnefndra manna, að húsið sje fullgjört og í áskildu standi, *að* lánið verði ávaxtað og endurborgað af tekjum prestakallsins á 25 árum samfleytt frá lántökudegi að telja með jöfnum afborgunum, *að* húsið með eldavjel og nauðsynlegum ofnum verði eign prestakallsins, enda mega þá niðurfalla eptirnefnd bæjarhús: baðstofa, tvenn þvergöng, bæjardyrahús, búrhús, stofuhús og eldhús, *að* það verði allt járnvarið að utan, en málað að innan, *að* sannað sje á fulltryggjandi hátt, að húsið sje traust og vel vandað, *að* húsinu sje undir eptirliti prófasts haldið í eldsvoðaábyrgð fyrir 3000 krón. að minnsta kosti og *að* presturinn eða dánarbú hans skili húsinu við burtför hans eða frá-fall í gildu standi eða með fullu álagi. 3 28. jan.

Þetta er stiptsyfirvöldunum hjer með þjónustusamlega til vitundar gefið til þóknanlegrar leiðbeiningar og frekari birtingar.

Brjef landshöfðingja *til stiptsyfirvaldanna* **um lambseldi.** — Með þóknanlegu brjefi, dagsettu 28. þ. m., hafið þjer, herra amtmaður, og þjer, herra biskup, látið mjer í tje skoðun yðar um erindi frá ekkjunni Jónínu Þóreyju Jónsdóttur á Höfnum, þar sem hún spyrst fyrir um, hvort hún sje skyld til að fóðra 2 lömb fyrir sóknarprest sinn, svo sem hann hafi krafizt af henni, fyrir það, að hún hafi 2 jarðir undir til ábúðar í prestakallinu, og hafið þjer tekið fram það, sem hjer segir. 4 29. jan.

Að vísu sje svo sagt í landshöfðingjabrjefi 14. maí 1880 (Stj tíð. 1880 B. bls. 104), að hafi maður útibú á jörðu, er sjerstaklega sje metin til dýrleika, þá beri honum að greiða öll lögboðin gjöld einnig af útibúsjörðinni, þar á meðal lambsfóður, enda muni sama skoðun hafa komið fram í nokkrum stiptsyfirvaldaúrskurðum um það leyti, og virðist það álit þá hafa ráðið mestu, að lambseldið væri gjald, sem hvíldi á jörðum sem lögbýlum, samkvæmt jarðabókinni, en væri ekki persónulegt gjald á ábúanda.

En þessa skoðun tjáizt þjer eigi geta fallizt á. Samkvæmt löggjöfinni og eðli gjaldsins, sem og eptir ýmsum gömlum ákvörðunum og fornri venju virðist heytollsskyldan öllu fremur verða að skoðast sem persónulegt gjald, er hvíli á íbúum prestakallsins, þeim er grasnyt hafa, án þess greinarmunur sje á því gerður, hvort þeir hafi að eins part úr jörðu, heila jörð eða fleiri jarðir undir í prestakallinu.

Loks skýrið þjer frá því, að í samræmi við þá skoðun, er stiptsyfirvöldin þannig hafa látið í ljós, hafi fallið að minnsta kosti 3 stiptsyfirvaldaúrskurðir á þá leið, að bónda, sem hefir tvær jarðir undir í sama prestakalli, beri ekki fyrir þá sök skylda til að greiða sóknarpresti sínum meira en einn heytoll.

Út af þessu skal yður hjermeð þjónustusamlega til vitundar gefið til þóknanlegrar leiðbeiningar og birtingar fyrir spyrjandanum, að jeg verð algerlega að fallast á skoðun yðar í þessu máli, að því viðbættu, að málið heyrir undir úrslit dómstólanna.